

*) "Ἰδε ἀριθ. 48, σελ. 948 — 50.

ἀλλ' ἔδω, βασιλεῦ, ὑπὸ θεοῦ τινὸς βεβαίως, τὸ βῆ-
μα μου κατεβυθύνθη, πρὸς τὴν εὐχαιμονίαν αὐτῆς
ἐσπλάγηνευσεν, ἔδω ἡ σφογιώσα καρδίᾳ μου τοὺς πρῶτους
χρυσούς τῆς "Ἡῆρας ἐνέειρνε μοι ἀιέτλασεν, ἔδω ἡ
Μουσὴ ἔστρε θαυμασίως ἐμφανισθεῖς μοι, μοι ἐπέδωκε
τὴν χρυσὴν μου λῶραν, ἵνα διὰ τῆς ὥδης, ἢν αὐτὸς μοι
ἐνέσπνευσεν, ὑμῶν τοὺς θεούς, ἔδω τὸν καρὸν ἔτε μετώ-
πόν μου ἡ χρυσὴ τῆς οὐρανοπέτιδος Δάκτυς πτερυγ-
ῖθ' ὤπνευσεν καὶ ἔδω τέλος οἱ σφοκλῶι τῆς καρ-
δίας μου παλμῶι ἐν τοῖς παλμοῖς τῆς φιλικῆς σου
καρδίας ζωῶν τεύρον ἐκπύλαον, ὠνείρωζα, ἔβαλον,
ἡγάπησα! ἔδω αἱ τρεῖς ἡλιόφωτοι φάσεις τοῦ
βίου ἡμῶν, ὧν ἡ ἀγία αἴγλη ἐπὶ τῆς περὶ φύσεως
ἀντανακλιμμένα διὰ τοσαύτης λάμψεως αὐτῆς περιέ-
βαλεν, ὥστε ἡ εἰκὼν αὐτῆς, ζωῶς ἕκαστε ἐν τῇ φαν-
τασίᾳ μου φωτογραφηθεῖσα, ἐκράθη ἐν αὐτῇ ἀγέλι-
τητος. Καὶ ἐν τῇ ξέῃ γὰρ διακέναν, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν θαυμασίων αὐτῆς φυσικῶν καλλονῶν, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ἐξόχων τιμῶν, ὧν ἐκεῖ ἀπύλαμον καὶ τοῦ πλούτου
ὧν αὐταὶ μοι ἐδώρουν, μετὰ πόθον ἀνθρώπων τὰ
προσιπτάμενα πτηνὰ περὶ τῆς δευτέρας μου ταύ-
της πατρίδος, καὶ περὶ τοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καρ-
δίας μου.

Ἡμέραν τινὰ καθήμενος παρὰ τὴν ἀπῆλν τῆς πολυ-
φλοίσβου θαλάσσης εἶδον νῆον Κορινθίων παραπλου-
σαν γλυκύς παλμός ἐδόνησε τὴν καρδίαν μου, ὡς
διερωτήσας τοὺς αὐτὰς αὐτῆς ἔμαθον, ὅτι πρὸς ἐμ-
πορίαν ἐκεῖ ἐλθόντες ἔδω ἀπύρχοντο εἰς Κόρινθον.
Οὐδ' ὅλως τότε ἐδίστασα, ἀλλὰ παραλαβὼν πρὸς
λαμπρὺς ἡπασταυούς μου ἐπεβίβασθην αὐτῆς φαιδρᾶς
ὅλος καὶ ἄφροντος, ὡς οὐδ' ὧν καὶ ἄλλοι οὐκ ἔχοντες.

Χρυσὴ αἰθορία ἐστεφάνον τὸν οὐρανόν, οἷοι οὐαῖες
τὰ ἱστία ἡμῶν κολποῦντες, ἐδρούσαν τοὺς εὐλαεῖς
κλόνας κισσοῦ, καὶ μύστου, ὥς οἱ γυῖται, περὶ τῶν
ιστοῦς ἐπλεζαν. Ἀλλὰ φεῦ! τῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ ἀπύ-
λου ἡμέρᾳ κίνδυνος οὐχὶ ἥσων φοβερᾶς τρικυμίας
ἀπροσδοκήτως με περιέζωσεν! Ἐπὶ σμικρὸν οἱ
νῆται συμβουλευσάμενοι, ἐφορμῶσι κατ' ἐμοῦ καὶ
ἄρχονται δεσμευόντές με διὰ σχαινῶν ἰσχυρῶν.

— Πρὸς Διός, ἀδελφοί, τί παύετετε! ἀνέκραξα.
τί λοιπὸν σκοπεῖτε κατ' ἐμοῦ;

— Νὰ σὲ λούσωμεν ἐν τῇ ἀενάῳ τῶν κυμάτων
δρόσῳ, εἶπεν εἰς αὐτῶν, ὁ Χρῆς, μετ' ὀργῆς μει-
διάματος, ἰδὲ πόσον εἶναι γλυκὺ καὶ διαυγές!
κυλινδούμενος ἐντὸς αὐτῶν ἐν μακαρίῳ ὕπνῳ καὶ μη-
δόλως τὰς τρικυμίας αἰσθανόμενος, θά φθῇς, ἴσως
τάχιν ἡμῶν τὴν ποθητὴν γῆν.

Ἀλλὰ τί λοιπὸν κακὸν ἐπράξαυθα; εἶπεν ἐγώ.
τίς τῶν θεῶν θ' ἀτεγίστη ἄνευ ὀργῆς τὴν ἀδίκIAN ὤμων;
Οἴμοι! οἴμοι!

— Ἀκουσον, Ἀρίων, εἶπε τότε ὁ ναυκλῆτος Ἰσαν-
δρος εἰς αἰς, ἑμὲν πέναι· τὰ πλούτη ἅπερ ἀποκο-
μίζεις πολλά, τί κωλύει ἡμᾶς τοῦ νὰ σὲ ρύσωμεν εἰς
τὰ κύματα καὶ οικειοποιησώμεθα τοὺς ἡπασταυούς σου;
ἕκαστος ἐκ τῶν ἄλλων τοῦ ἑτέρου φιλεῖ, αὐτῷ χρasti-
μοποιούμεν ἡμῖν αὐτοῖς τὴν παρεχουμένην εὐκαιρίαν.

ἄλλως θὰ ἦμεν ἄφρονες». Τὸ ψύχραμον θράσος αὐτοῦ πρὸ οὐδενὸς ὠπισθοχώρει. . . «οἱ θεοὶ μοι ἐπιτρέπουσι τὸ ἐγκλημα, διεννοεῖται, δι' οὐδενὸς ὑπεροψισκοῦ σημείου τῆς πικροδυναμίας αὐτῶν ἀπρέσκειαν τῇ στιγμή ταύτῃ ἐνδεικνύοντες. . . ». Οὕτως ὁ ἔρως τοῦ χρυσοῦ, ἐκκρούων τῆς καρδίας τὸν πρὸς τὴν ἀληθεϊαν ἔρωτα, καταλαμβάνει αὐτὴν ὁλοσχερῶς· ἡ καρδία ἐν ἀρχῇ ἀμφοτέρω, ἀνθίσταται, ἀλλ' ὑπὸ τὴν βίαν τῶν ἀδιασπλάστων χρυσῶν αὐτοῦ πεδῶν, ὑπείκει ἐκουσίως διαψεύδουσα τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐκράτει τέως ἐν αὐτῇ, ὑπείκει ἐξαπατώσα ἐαυτήν, τέλος ὅπως παραδοθῇ εἰς αὐτόν· ἀπὸ δὲ τελειῶς παραδοθεῖσα, δι' ἀτέγκτου μεταλλικοῦ βλέμματος ἀτενίζει τὸ πᾶν, καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ δάκρυ τῆς τὴν ἀφωγὴν αὐτῆς ἐπικαλουμένης δυστυχίας, καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἐγκλημα, ὅπερ τρόμον πρότερον προὔξενε αὐτῇ! . . .

— Ναί! ἀνέκραζεν ἕτερος, ὁ Ξένων, μετὰ λύσσης, τρίζων τοὺς ὀδόντας· ἄς ταρῇ εἰς τὰς ἀνηλίδους τοῦ πελάρχους ἀδύσους, ἄς λιπῇ διὰ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ τοὺς ἰχθύς, οἵτινες τὸ γεῦμα ἡμῶν θ' ἀποτελέσωσι! διατί νὰ εὐμοιρῇ θησαυρῶν, ἐν ᾧ ἡμεῖς δι' ἰδρωτὸς τὸν λιτὸν ἡμῶν ἔρπον βρέχομεν; ὦ, διψῶ ἐκδίκησιν! θανατώσωμεν αὐτόν κἄν ἐτι οἱ θεοὶ πικρὰ βέλη καὶ ἀπηνεῖς κεραυνούς καθ' ἡμῶν ἀπειλοῦσι! . . . Καὶ τὸ ὄμμα αὐτοῦ ἐξέπεμψεν ἀστραπᾶς μίσους καὶ φθόνου καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἦν βρεῖα καὶ παλμώδης ὡς συκρατομένη βροντῇ· ἦτο ζῶν κεραυνὸς κακίας. . . ἦτο θηριώδης ψυχὴ, ἥτις ἐν γνώσει καὶ μετὰ στυγνοῦ θράσους βαίνει πρὸς τὸ χαῖνον τοῦ ἐγκλήματος βάραν, πρὸς ὃ ἀκχθέκτον ὀρμέμενον παρωθεῖ αὐτήν.

— Εἶσαι εὐθύης! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Κότυς· νομίζεις ὄντως ὅτι θεοὶ διέπουσι τὸν βίον ἡμῶν; ταῦτά εἰσι χαριέντα τῶν λυριστῶν ληρήματα πρὸς ἐκφύθησιν τῶν νηπίων· ἤκουσα πολλὰκις παρ' αὐτῶν ὅτι ἡ χρυσοπέπλος Ἀθηνᾶ, κατερχομένη, λαλεῖ πρὸς τοὺς βοροὺς, ἀλλ' οὐδέποτε εἶδον τοῦτο. . . ἐάν ὑπάρχον θεοὶ διένεμον ἂν δικαίως ἐπὶ γῆς τὸν πλοῦτον! . . .

Τυφλὴ ψυχὴ! μέσῳ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν σκότους τῆς ἀσεβείας ἐτράπη ἀτυχεστάτως τὴν πρὸς τὸ βάραντον ἀγούσαν! . . .

— Ναί, ναί! εἶπεν ὁ Χρῦσις, ἵνα παρηγορήσῃ ἐαυτόν, ὅστις ἐπὶ μικρὸν ἀμφοτέρωτερον ταραχθεὶς ἐκ τῆς τελευταίας τοῦ Ξένωνος φράσεως. Τάλας! . . . οὐχὶ ἐξ ὀρμευμένου ἢ προμελέτης κακός, παρεσύθη ἀφρόνως ὑπὸ τῶν ὁμιλητῶν αὐτοῦ, ἐπωφελομένων αὐτοῦ τὴν ἀγνοίαν! . . . Μόνος αὐτῶν ὁ Νηλεὺς ἴστατο ἀδρανὴς πλησίον, θεωρῶν με διὰ συμπαθῶν καὶ θαυμάσιων ὀφθαλμῶν· ἀλλ' εἰς τὸ ἀστραπηθῆλον τοῦ ἀρχηγοῦ Ἰσάνδρου βλέμμα, ταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, συνήνωθη μετὰ τῶν ἐτέρων.

— Ἀπηνεῖς πειραταὶ! ἀνέκραξε τότε ἄνδρες ἀνέροι, χάριν τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἐγκλημα πρὸς οὐδὲν λογίζομενοι· ποθεῖτε τὸν χρυσὸν μου, τοὺς ἀδάμαντάς μου, τὰς ἀργυροῦφάντους στολὰς, τοὺς σαπφειρίνους κύλικας; λάβετο πᾶντα, ἀρίστη ταῦτα εἰς ὑμᾶς, διότι, ὡς ὑμεῖς, δὲν ἐξαχρῶ τὴν εὐδαιμονίαν μου ἀπ' αὐ-

τῶν· ἀλλὰ τὴν ζωὴν μου, κακοῦργοι, πρὸς τί ἂν ἀφαιρέσητε; ὦ, οὐχί! τὸ ἔαρ θάλλει, ὁ οὐρανὸς ἀστράπτει, ἡ γῆ μειδίῃ· ποθῶ νὰ ζήσω ἐπὶ· ποθῶ νὰ ψάλλω ἐπὶ τὰς ἡλιοστέφεις αὐτῶν· καλλονὰς· ποθῶ ὑπὸ τοὺς καλλυμαρχέτους τῶν Κραινθίων ναῶν· θόλους νὰ ἀναμέλψω ἐπὶ ἐν γλυκυθύμῳ ἐκστάσει ὡδῶς πρὸς τοὺς θεοὺς, οὓς τὸ ἀσέβες ὑμῶν χεῖλος χλευάζει· κομίσαστέ με εἰς Κόρινθον καὶ νῆ τοὺς θεοὺς τούτους, οἵτινες ἀνάσσουσι τῆς καρδίας μου, θὰ καταλίπω ὑμῖν τὸ πλοῖον πλήρες τῶν πλουσίων μου θησαυρῶν! . . .

— Οὐχί! εἶπεν ὁ ναύκληρος· θὰ ἐπεκαλέσῃ καθ' ἡμῶν τὴν ἰσχύν τοῦ Περιάνδρου· δεὸν ἐν' ἀποθήκῃς ὅπως ἡ πρόξις ἡμῶν συναρτῇ μετὰ σοῦ! . . .

— Ἀποθανέτω! ἀποθανέτω! ἐφώνησεν ὁ ἄγριος Ξένων.

— ὦ τῆς ἀσπλάγχχνου κακίας! ἐβόησα, ἐνῶν τὰς χεῖρας μετὰ βαθέος πόνου· φεῦ! εἶναι γλυκεία ἡ ζωὴ ὅτε, βλέπων τις αὐτὴν κατὰ στεπτον ὑπὸ δαφνῶν καὶ ῥόδων καὶ ἀκτίνων, ὁφείλει ὅμως πάντως ἵνα καταλίπῃ αὐτήν! ἀλλ' ὦ τέρατα! ἂν πάντως, ὑπείκων οὖν, ὀφείλω ἵνα ταρῶ ἐν τῇ ἀπερὲντῃ ταύτῃ ὑγρᾷ ῥέτμῃ, πλὴν δὲν θέλω αἰ βέβηλοι ὑμῶν χεῖρες νὰ μ' ἐγγίσωσι· δὲν θέλω δουλείας κύπτων τὸν αὐχένα ὑπὸ τοὺς μυστρὺς ὑμῶν βαρχίονας, ὡς ἀδρανὴς πτώμα νὰ κατακυλισθῇ εἰς τὰς πελαζούσας τῶν κυμάτων ἀδύσους! Ἀπολύσατέ με! ποθῶ ἵνα ψάλλω ἀπαῖς ἐπὶ ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὴν χρυσὴν λύραν μου κρούων, ἐνερμόνιον πρὸς τὸ θεῖον ὡδὴν, ἵνα δι' αὐτῆς καταλαλήσω τὰς ὑστάτας στιγμὰς μου. . . καὶ εἶπα, ἐγὼ μὲν, δεηθεὶς τοῦ θεοῦ, ἵνα συγχωρήσῃ ὑμῖν, θρασυδαίλοι φονεῖς, ἐμπίπτω μόνος εἰς τὸ κύμα, ὑμεῖς δὲ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ σωροῦ, οὐ ἡ λάμπις τὸ ἀμβλυώτερον ψυχικὸν ὑμῶν ὄμμα ἐθάμβωσεν.

Ἐπὶ στιγμήν, δυσπιστοῦντες, διερώτησαν ἀλλήλους διὰ βλέμματος· ἀλλ' ὅς ἑνὸς αἵφνης βλέμματος τῶν ἐμῶν ὀμμάτων, ἀγνοῶ πῶς, πεισθέντες, ἐγονυπέτησαν καὶ ἀπέλυσάν με αὐτοστιγμῇ.

Τότε ἠρξάμην μέλπων τὴν κύνειον προσευχὴν μου· ἡ θεόδοτος χρυσὴ λύρα μου, τὸ ἀρχαῖον τέχνημα τοῦ Μουσηγέτου, ἐξέπεμψεν ἁρμονικωτάτους ὑπὲρ ποτε τόνους· ἀγνοῶ τίς ὑπερτάτη, ἀκατανόητος ἔμπνευσις ὡς πνοὴ ἀοράτου θεοῦ, ἐβόησε τὰς στιλβούσας χορδὰς τῆς· ἀλλ' οἱ κακοῦργοι, παρεκτός τοῦ Νηλεως, τῆς ἀγαθῆς, ἀλλ' ἐστερημένης ἡρώϊσμου καὶ αὐταπαρησίας, τῆς ἀσθενοῦς καὶ δούλης καρδίας, ἴσταντο ἀπαθείς καὶ κωφοὶ ὡς ἀγάλματα πρὸς τὴν μουσικὴν· φεῦ! κλαίει τὴν ἀθλίαν ψυχὴν τὴν, ὅτι συγκινεῖ δρῶς καὶ βράχους ἀπορεῖ ἵνα συγκινήσῃ! . . .

Εἶτα ἠγέσθην· ἤδεια αἶσα μοι ἐρρίπιζε τὸ μέτωπον· ἡλιόχρυσος ρύσις μοι ἀπέτεινε παρήγορον μεδίαν· καὶ ἡ μειδίωσα αὐτὴ καλλονή, ἡ μήπω ἐπὶ σθεσθεῖσα θέρη τῆς ἐμπνεύσεως, ἡ ἐναυλὸς ἐστὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπήχησις τῆς ἰδίας ὡδῆς, μοι ἐνέπνεον ἀγνωστὸν τι θάρρος, μυστηριώδη τινα ἐλπίδα δι' ὧν οὐχὶ πλέον τρομερόν ἐθεώρουν τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τῇ γλαυκῇ καὶ εὐρεῖα ἀγκλήῃ τοῦ ἀειροῦχου κύματος. Κλίνων δὲ πρὸς αὐτό,

ἡσπάσθην τὴν χρυσὴν μου λύραν ἣν ἐπὶ τοῦ στήθους ἔσφιγγον. «Γλυκύ μου ὄργανον! ἀνέκραξα δὲν σ' ἐγκαταλείπω εἰς βεβήλους χεῖρας· ἀγνόν μου μέλημα! συντάραξτε μετ' ἐμοῦ. . . καὶ ἂν, ἂφ' οὗ ἐγὼ νεκρωθῶ, τὸ αἰετοῦ κῦμα σ' ἐπιρρίψῃ ἐπὶ χλοάζουσαν ὄχθιν, καὶ ἂν, ὅτε ἀβρὰ χεὶρ σὲ ἀνασύρῃ τῆς κρυπτούσης σὲ γλῆς, χρυσὴ τοῦ Φοῖβου μάμαρυγὴ ἐπιπέσῃ τῶν ἐμπεπνευσμένων χορδῶν σου, ὦ! λάλησον, λύρα μου, λάλησον αὐτομάτως! καὶ ἡ ἀδικος τελευτῇ τοῦ Ἀρίονος, καὶ τῶν φρονέων αὐτοῦ ἡ ἀνάνδρος κακία ἀπηγγεήτωσαν οὕτως εἰς τὰ ὕδα τῶν φιλοῦντων αὐτόν, αἵτινες μᾶτῃν αὐτόν ἀναπνέουσι, καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν!»

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Περίανδρος.

Ἄλλ' ὁ Ἀρίων ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ἀνακρίπτων αὐτόν: Εἴτα ἐπήδησα εἰς τὸ κῦμα! . . κατακλύσθην, ἐκυλινδθήην, ἀπώλεσα πάς αἰσθήσεις! . . ὦ τῆς ἀπαισίας στιγμῆς! . . ἀλλ' αἰφνιδίως ἀνένηψα καὶ εὗρον ἐμαυτόν, ποῦ; ἐπὶ ἐρήμου βραχώδους σκοπέλου! . . τὸ κῦμα παρὰσύρει με ὡς πτώμα ἐπιπλέον, ἐπέριψέ με ἐπ' αὐτοῦ· ἦδη δ' ἐν τῇ ἀχανεῖ θαλάσῃ ἐν ἡ αἰ πρώται τῆς νυκτὸς σκαὶ ἤρξαντο ἐπιπολάζουσαι, οὐδὲν ἐφαίνετο λευκὸν ἰστίον ποντοπόρου νηὸς; . . οὐαί. Θάνατος δεινότερος νῦν μὲ ἠπειλεῖ. Ἡ νύξ εἰσῆλθε τρομερὰ ὡς ἄδου σκαὶ αἱ δὲ φαιδραί, τῶν ἀστέρων λάμπεις ἐφαίνοντό μοι ἀργυρὰ δάκρυα, δι' ὧν ἐθρήνηι τὸ πάθημά μου ὁ οὐρανός.

Ὁ Φοῖβος ἀνέτειλεν, ὁ Φοῖβος ἔδυσε καὶ πάλιν. . .

Ἐπεχρῶσσε τὸν ὁρίζοντα καὶ ἡ δευτέρα ἀνατολή. Τότε ἐν συντριβῇ ἡρᾶμιν ψάλλων ἔτι πρὸς τοὺς θεοὺς ἀνευ τῆς χρυσῆς λύρας μου ἦν, φεῦ! μοὶ ἀρεῖλε τὸ κῦμα· δάκρυα ἐστάλαζον ἀσυναίσθητως οἱ ὀφθαλμοί μου, ἡ δὲ φωνή μου, ἥς σιγῇ τῶς ἠκούατο ὁ τέως θορυβώδης ὠκεανός, ἐνόησεν ὅτι, ἀνερχομένη ζωρὰ καὶ παθητικὴ ὑπὲρ ποτε, ἐπληττεν ἀργυροῦχος τοὺς σαπφειρώδεις ὀδούς τοῦ οὐρανοῦ. . . Καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέγας καὶ σθεναρὸς αἰφνης δελφίν, παλλόμενος, ἐγγύς μου ριπαίεσθαι. . . «Φεῦ! ἀνέβηκα· δελφίν, πρὸς τί μοὶ προσεγγίζεις; προσέρχεσαι μοι ἄρα συμπαθὲς καὶ τοι ἄφωνος σύντροφος ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, ἐνθα ὀδυνηρὸς μὲ ἀναμένει ἀσιτίας θάνατος, ἡ ἀδηφάγον τέρας καταβρογχίσσον με; πρᾶξον ἐν τῶν δύο, κῆτος· οὐδόλως ὠφειλεῖ μοι τὸ πρῶτον, οὐδόλως λυπεῖ με τὸ δεύτερον! . . ». Ἄλλ' οὐδέτερον τούτων ὤθει αὐτόν ἐκεῖ· τὰ εὐαίσθητα ταῦτα κῆτη προσελκύονται, θελγόμενα ὑπὸ τῆς μουσικῆς· πόσῳ εἰσὶ κρείττονα τῶν ἀνθρώπων, οὓς δὲν θίγει τὸ μυστηριώδες αὐτῆς θελγητρον! καὶ μ' ἐθώπευε σκιρτῶν χαρμωδῶς· αἰφνης δὲ ἀνασπάζων με σθεναρῶς ἀπὸ τῆς ὁσφύς δι' ἐλιγμοῦ τοῦ κυλινδρώδους κορμοῦ του, ρίπτεται ἐπὶ τῶν ὕδατων καὶ ἀπάγει με μακράν· ὦ θαῦμα! τὰ κύματα συνωθούμενα καὶ υποχωροῦντα ὑπὸ τὸν σωτήρα κολυμβητήν, ἐφίλουν τὰ κυματίζοντα ἀργυρὰ μου κράσπεδα, οἱ δὲ φλοῖσθοι καὶ ρόθοι αὐτῶν ἐλάλουν θαυμασμῶς ἀκαταλήπτους φράσεις, στοναχοῦντες ἐπὶ τοῦ μεσποντίου βράχου, ὅστις ἐπὶ διήμερον μ' ἐξέινισε. Μετὰ ποντοπορίαν ἡμέρας ὅλης ἐπὶ τῶν νῶτων τοῦ κήτους — τίς εἶδεν ἄνδρα, ὃν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐκώσων οὕτω, ὑπὸ δελφίνος σωζόμενον; — φθάνω, περὶ

τὴν φθίσιν τῆς ἐπελθούσης νυκτὸς, εἰς βαθυσπηλάτους καὶ ἀπορρώγας ἀκτάς· ἦσαν αἱ ἀκταὶ τοῦ Γαινάρου. Ἀπέβην ἐπ' αὐτῶν ἀγαλλόμενος· ἂφ' οὗ δὲ, γονυπετήσας, ἠνυχαρίστησα τοῖς θεοῖς μέτῳ βρύων καὶ θύμων ἀκταίων, ἐξείρουμενος βλέπω ὀρμῶντα καὶ πρέχοντα πρὸς με ἐκ τοῦ ἐγγύς ἱεροῦ ἄλσους· ἂφ' οὗ χιτονώδεον προβάλλει τοῦ Ποτειδῶνος τέμενος χρυσοχαίτην ἱππὸν χρυσῇ ῥάλαρι φέροντα. Ὁ θεός, ἐξευμενισθεῖς, ἀπέστειλέ μοι αὐτόν ὅπως ὡς τάχιστα φθάσῃ παρὰ σοί. Μετ' ἀστραπιαίας, ἀνεκλαλήτου σφοδρότητος, ἥς τὴν νύκτα μὴν τηρήσει ἐπὶ πολὺ ἡ περίεξι σιγῇ τῶς φύσις, ἡ ἐν ἐκπλήξει ἰδοῦσά με, ἐγγίζω, τέλος φίλε βασιλεῦ· τοὺς πύλωνας τοῦ ἀνακτόρου σου. Ἰδοὺ ἡ ἀφῆγησίς μου ἡ ἐκπληκτικὴ. . . τίς οἶδε ποῦ νῦν, ἀγνοοῦντες τὴν σωτηρίαν μου, εὐφραίνονται νῦν οἱ κακοῦργοι ἐκείνοι ἐπὶ τῷ θεοστιγνῇ πλουτισμῷ αὐτῶν! τάλανες πόσον οἰκτείρω αὐτούς!

— Οὐχί! ἀνέκραξεν ὁ σοφὸς ἄναξ· δὲν ἀφῆκεν αὐτοὺς τὸ Θεῖον νὰ εὐφωγῶνται ἐπὶ ἀλοπικαίου θησαυροῦ ὡς γυῖπες ἐπὶ πτωμάτων· ὑπάρχει Δίκης ὀφθαλμοὺς ὅς τις τὰ πάντα βλέπει! οἱ κακοῦργοι εἰσὶν ἐδῶ, ὑπὸ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν μου, ἀπεκδεχόμενοι δικαίαν ποινὴν· διὰ θαύματος ἐσώθης, θεοφιλὲς αἰοδέ, καὶ διὰ θαύματος ἡ δικαιοσύνη ἔλαβε γινώσκιν τοῦ ἐγκλήματος· ἡ θεόδοτος, λύρα σου ἐλάλησε! ἐφθείσα ἐπὶ τῆς ἀνθοδριβοῦς παρὰλου τοῦ Ἀκρίτα ὑπὸ τοῦ αἰετοῦ κῦματος, καὶ ὑπὸ τῆς ἀργυρᾶς χειρὸς τῆς Νύμφης Κυματολήτης ἀπὸ τῆς γλῆς ἀνασυρθεῖσα περιπαθῶς ἀνέμελψεν ὑπὸ τὴν πρῶτην ἐπιπεσοῦσαν αὐτῆς τοῦ θεοῦ Φοῖβου μακροβρύχην τὴν σκληρὰν τύχην τοῦ κυρίου αὐτῆς. Ἡ Ἥχώ ἐκοίμισε μέγχις ἐμοῦ τὰς εἰδήσεις· ὅτε δ' οἱ πέντε κακοῦργοι ἐφθασαν εἰς Κόρινθον, ἀγαθοὶ τινες ἀσπίδι δικαίως συλλαβόντες ὑποψίας, ἤγαγον αὐτοὺς πρὸς ἐμέ, ἵνα κρίνω αὐτούς· μοὶ ἐλάλησαν μυρία ψεύδη, ἐαυτοὺς ἀθώους παριστῶντες· ἀλλ' ἐκράτησα αὐτοὺς παρ' ἐμοί· ἀγνωστόν τι προαίσθημα μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἀποκαλυφθήσεται ἐν βραχεὶ ἡ ἀλήθεια· ὦ! εἶναι φῶς ἡ ἀλήθεια καὶ ταχέως σκεδάζει τὴν ἐπὶ σμικρὸν καλύπτουσαν αὐτὴν ζοφώδη ἀχλὺν! . . . Ἦδη θὰ καλέσω αὐτούς· στήθι ὀπισθεν τῆς αὐλαίας ἐκείνης, καὶ ἂφ' οὗ ἀπαξ ἔτι τὴν ἀθωότητα αὐτῶν κηρύξωσιν, ἐμφανίσθητι αἰφνης αὐτοῖς φοβερώτερος τιμωροῦ φάσματος!

Ε'

— Καὶ ἦδη, ναῦται, εἶπατέ μοι ποῦ τελευταῖον εἶδετε τὸν πολυφίλητόν μοι Ἀρίονα;

— Ἐν Τάραντι, βασιλεῦ, ἀπαντᾷ θρασέως ὁ Ἰσανδρος· εἶδομεν αὐτὸν εὐήμεροντα καὶ ὑγιᾶ.

— Θὰ γράψω αὐτῷ ἐπιστολήν, ἣν θὰ κομίσητε, καὶ θὰ λάβητε ἰδιόχειρον αὐτοῦ ἀπάντησιν.

— Βασιλεῦ, ἐκεῖνός προὔτιθετο ν' ἀπέλθῃ ἐκείθεν ἀγνοοῦμεν ποῦ πορευόμενος· πῶς θὰ εὐρώμεν αὐτόν;

— Ψεύδασαι! . . ὄνυχ θεόπεμπτον ἀνήγγειλέ μοι ὅτι ὁ Ἀρίων ἐθανατώθη ὑφ' ὑμῶν.

— Οὐχί, βασιλεῦ! ἀπαντῶσι μονοφῶνως· μὰ τοὺς θεοὺς, λέγομεν ἀλήθειαν!

— Ναι, ψευδεσθε! ἄθλιοι, ὁ Ἀρίων εἶναι ἐδῶ! Ἀπαιτίας ὥχρσι καλύπτει τὰς μορφὰς αὐτῶν.

Ὁ Κότυς γονυπετεῖ πρὸ τοῦ βασιλέως μετὰ κεφαλῆς κεκλιμένης καὶ ἡνωμένων χειρῶν οἰονεὶ συγγνώμην αἰτούμενος. ὁ Χρῆσις εὐφροδὸς ἐλίσσεται περὶ τὴν ὁσφύα τοῦ ὄρθου Ἰσάνδρου. ὁ Ξένων φέρει τὴν χεῖρα ἀκουσίως πρὸς τὸ πέλτωπον, ὁ δὲ Νηλεὺς, τρέμων, περιπτύσσει μακρόν τινά τοῦ θαλάμου κίονα.

— Ναι! ὁ Ἀρίων εἶναι ἐδῶ! ἀναγκάζει τότε ἄλλη φωνὴ καὶ ἐν ᾧ ἡ ἀνεγερθεῖσα πορφυρὰ ἀνύκλας καταπίπτει μετὰ δούπου, ὁ αἰδὼς μετὰ λαμπόντων ὀφθαλμῶν προχωρεῖ πρὸς αὐτοὺς.

— Θυαί, τῷ τολμῶντι ἵνα ἐπιβάλῃ φάνον χεῖρα ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, χάριν τοῦ χρυσοῦ, οὐαί τῷ τολμῶντι ἵνα ἐξαπατήσῃ ψευδοῦσιν τὸν βασιλέα, τὸ ἐπὶ γῆς φωτοστέφες ἀπαύγασμα τοῦ Παντάνακτος!

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ αἴθε ῥᾶπλῶς τὴν τρομερὰν καὶ ἐπιβλητικὴν ἄμα σκληρὴν φωτίζειν! φρίξατε τὰ ἀπὸ τῆς φιλοξενούσης ὑμᾶς θυρίδας δειλῶς αὐτὴν ἀτενίζοντα σμήνη τῶν ἀθῶων πτηνῶν, καὶ ἀναπτάντα ἐπὶ τὰ νέφη, πρὸς τοὺς θιγόντας αὐτὰ διὰ τῶν περῶνων αἰτούς ἀγγέιλαι! . . . οἱ πέντε ἄνδρες, ἐν οἷς εἰπομεν στάσει, ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν καὶ σθεαράν, ἀλλὰ κερκινὸς φοβερωτέρῃ φωνῇ ἐκείνην, ἀπομαρμαρύνονται ὁλοσχερῶς, καὶ ψυχροὶ καὶ ἄπνοοι ἀναριάντες καθίστανται! . . . ναι, εἶναι κερκινὸς εἰς τὸ οὐς τοῦ ἐνόχου ἢ τοῦ θύματος αὐτοῦ φωνή! . . . Οἱ δύο φίλοι ἀτενίζουσιν ἀλλήλους ὥχροι καὶ τρέμοντες.

Ἰψίθρονε Ζεῦ! ἀναρῶναι ὁ σθερὸς, πρὸς οὐρανὸν ὕψων τὸ ὄμμα καὶ τὰς χεῖρας, ὡς θαυμαστὴ ἡ ἀφθιτὸς βουλὴ σου! τὰ πέντε ταῦτα ἐπάρματα ἀγέλιμα προκείμενα ἐνταῦθα ἐσμεν ἀναλλοίωτα τῆς τιμωρηθείσης ἀδικίας σύμβολα· ἐπὶ αἰῶνας ἐδῶ, ὑπὸ τοὺς θόλους μου τούτους μετὰ δέους θὰ προσέρχωνται οἱ θνητοὶ πρὸς τὸ ξένον θέαμα καὶ πρὸ αὐτῶν, πρὸ τῆς ἀπαθανασθείσης κερκινώσεως τοῦ ἐγγλήματος, σιγηλότεροι καὶ ἀκίνητοτεροι αὐτῶν θὰ μένωσιν ἐπὶ στιγμὴν, τὸ βάθος τῶν θείων κρίματων ρεμβάζοντες!

Ὁ αἰδὼς ἀκταλῆπτους φράσεις συγγνώμης ψελλίζων, πλανᾷ εὐγενὲς οἴκτου βλέμμα ἐπὶ τοὺς μαρμαρώδεις δημίους αὐτοῦ! . . . Εἶτα ἐν ζωρᾷ περιπτύζει οἱ δύο ἄνδρες ἀσπάζονται ἀλλήλους, ἐν ᾧ δὲ ἡ ἀγάπη, τὸ ἱερὸν πνεῦμα τῆς Ἀρετῆς, μυστικῶς συνεννοεῖ ἐν τοῖς ἀτόμοις αὐτῶν, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὰς δύο λαμπροτάτας ἐκφάνσεις τοῦ ἡθικοῦ μεγαλείου, τὴν Σοσίαν καὶ τὴν Ποίησιν, ὁ Φοῖβος, ὅστις ἀτενίζει αὐτοῖς δύνων μακρὰν εἰς τὸν ὄριζοντα, ἐπιτέλλει αὐτοὺς ἀνὰ τὰς αἰθερίους ἐκτάσεις ἐν εἰδει χρυσοπορφυρῶν αἰγλῆς, γλυκὺ ἀγάπης καὶ γαλήνης μεδίαιμα!

ΣΤ΄.

Δύναται γὰρ στερεθῆ ἐπὶ μακρὸν τῶν δροσερῶν ἐκρινῶν ἀνθέων ἢ χρυσόπτερος ψυχὴ; οὐχί! ἀδυνατεῖ ἵνα ζήσῃ ἄνευ αὐτῶν· οὕτω καὶ ὁ αἰδὼς ἀδυνατεῖ ἵνα στερεθῇ τῆς χρυσῆς αὐτοῦ λύρας. Ὁ Ἀρίων σπείσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ τῷ Σωτῆρι Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ἀπέρ-

χεται εἰς Ἀκρίταν ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν οἰκουσῶν ἐκείσε Νυμφῶν.

Ζ΄.

Ἰπέλιμπτος, τελεῖται θαλασσίον θεοτήτων πανηγυρὶς παρὰ τὰς γλαφυρὰς τοῦ Ἀκρίτα ακτὰς· ὁ Ἀρίων νυμφεύεται τὴν Κυματολήτην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐν τῷ μέσω τοῦ εὐχαρῶς χοροῦ Νυμφῶν, Τριτῶνων, Ζεφύρων, αὕτη δι' ἀργυροδακτύλου χειρὸς ἐπαδίδεν αὐτῷ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς γονυπετούντι, τὴν ἀπαστραπτουσάν λύραν του, ἡ εὐσταλὴς Ἰρις, ἀπὸ τῶν αἰθέρων καταπλάσασα, ἀπῆγγειλε τὴν βουλὴν τοῦ Διὸς, ἐπιτάσσοντος αὐτοῖς ἵνα συνενθῶσι διὰ τοῦ γάμου. Αἱ ἡδύταται ποντιαδὲς πνοαί, κολπούσας τοὺς διαλάμποντας οὐρανόχρους τῆς Νύμφης πέπλους, μεγαλοπρεπεῖς πτυχὰς διαγέγοντας, φιλοῦσιν αὐτῆς τὸ χιονόπλαστον μέτωπον καὶ αἱ γουσαλίδες τὰ πορφυρὰ αὐτῆς χεῖλη ὡς ἄθνη ροιὰς ἐκλαμβάνουσιν, ἐπιθέτουσιν ἐπ' αὐτῶν οὐσίως ἐλαφρὸν ἀσπασμόν, ἐν ᾧ οἱ Ζέφυροι, φαίδρως ὀρχοῦμενοι περὶ, θωπεύουσι διὰ τῶν περῶνων τὴν λαμπρὰν μαργαροστέρη καὶ ροδοπλεκτὴν κομὴν τῆς. Αἱ Χάριτες ἀπειδὸς οἰνοῦσιν ἐπὶ τὸ ζεῦγος μυσίνας, ἡ Πῶς ῥοδα, ὁ Φοῖβος ἀκτίνης, καὶ ὑπόθεν ἀκουεταὶ ἡ θεὰ φωνὴ τῶν κοινοστέφανων Ἑλικωνιάδων, Παλλουσῶν ἐπιθαλάμια.

Ἀμύρανται ἔδονται αὐταὶ αἱ μυσθίνας· αἰώνιος εἶναι

ἡ ἦν ἡ θεὰ σὰς!

ὦ! εἶθε αἰετοῦτε ἡ ἀφθιτὸς Μοῖρα

ἐπὶ τῇ σὰς ἐπιτέλλει

ἡ σὰς ἡ καρδιά σὰς

αὐτόλαλος λύρα

τονίζουσα μέλν

ἀγάπης, χαρῆς!

Καὶ σχίζουσα χορὸν τινὰ τοῦ οὐρανοῦ νεφέλην, κατερχομένη τυχεῖα ὡς διάντην ἀστὴρ, λευκότερος ἀλκυὼν ἐπιτίθησιν ἐπὶ τὸ μέτωπον τοῦ ἀργυροῦ ὄντος νυμφίου εὐπλοκὸν στέμμα ἀδαμαντίνης δάφνης· ἡ δάφνη, ἡν ἐφόρει ὁ ποιητής, ὅτε ἀπὸ τῆς πειρατικῆς νῆος ἐρρίφη εἰς τὰ κύματα, ἡν θαλασσία ἀλκυὼν εἰς οὐρανοῦς ἀνήγαγε, καὶ ἡν οἱ θεοὶ εἰς ἀδαμαντίναν μετέβαλαν, ὅπως ἀμάραντος ἐσκαί στέφανος τοῦ γάμου γένηται· οἷον θεσπέσιον στέφος ἀθανασίας ἄμα καὶ ἐμπνεύσεως!

Ἐνῷ δ' ἡ χιονόλευκος ἀλκυὼν περρυγίζει φαίδρως ἐπὶ τὰ γλυκὰ γενέθλια αὐτῆς κύματα, οἱ φλοῖσθοι αὐτῶν οἵτινες ἐθρήνουν πρῶτον διὰ τῶν ἀκρίων αὐτῶν τῶν ἀπολεσθέντων τῶν Ἀρίων, φαίδρως ἤδη ἀπηχοῦσι τὰ εὐχαρῆ ἐπιθαλάμια τῶν Μουσῶν.

ἡ σὰς ἡ καρδιά σὰς

αὐτόλαλος λύρα

τονίζουσα μέλν

ἀγάπης, χαρῆς!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΗΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ.